

עירובי תחומין

אבי: ידעתי... פשוט ידעתי מראש איך תסתיים התקופה הזו... הייתי יכול לשרטט לך לפני הכל, איך ניראה אני ואורית אחרי בר המצווה של בננו הבכור. במישור הלוגיסטי הכל תקתק כמו שצריך. גם במישור האישי היינו שנינו במצב רוח מרומם. התרגשנו ושמחנו להיערך לאירוע המיוחד הזה.

וכמו גזרת גורל, מהרגע שאימה של אורית מצטרפת לתמונה ומשתתפת בהכנות, הכל מתחיל להסתבך. למה זה תמיד צריך לקרות? למה?!

מה הכוונה נכנסת לתמונה?

מתחילה להתעניין ולהיות שותפה פעילה בהכנות.

מה יכול להיות רע בעוד יד במשפחה שמשתתפת בהכנות?

אכן, בהושטת יד גרידא יש רק טוב. אבל בהתערבות, בחטטנות, בהערות, בפקודות שנורות לכל עבר, אין שום דבר חיובי.

איך באות לידי ביטוי אותן חטטנות והתערבות?

לבדוק אצל אשתי באיזה מחיר בדיוק סגרנו עם בעל האולם - זו חטטנות. לחפור ללא הרף שהיינו צריכים לקנות גם לקטנה בגד חדש לבר מצווה ולא להסתפק בבגד שקנינו לה לליל הסדר - זו בדיוק הערה קנטרנית.

וזו לא פעם ראשונה שהיא מתערבת, כך לפי מה שאתה מתאר...

זו התנהלות שבשגרה. אני לא מבין איך אפשר לנהל חיים נורמטיביים באופן הזה. מה גורם לה להתנהג בצורה כזאת?

"מה גורם לה", זאת שאלה כבדת משקל, אולם "מה מאפשר לה לנהוג בצורה שכזאת", היא שאלה הרבה יותר משמעותית כאן.

מה שמאפשר לה הוא העובדה שהיא נעדרת כל סוג של יחסי אנוש תקינים, ומנצלת את סמכותה לשאול, להעיר, להסתקן ולדעת ככל שעולה על רוחה.

ייתכן אולי שאלו תכונותיה של חמותך, אולם ההשפעה על חייכם והיכולת שלה לחדור לרשות הפרטית שלכם, מתאפשרות רק כאשר נותנים לה לחדור ולחטט במקום האישי של שניכם...

אז אתה אומר שאנחנו גם מתמודדים בסיטואציה לא פשוטה, וגם אנחנו אחראים לה?

אתה מרגיש אשם במה שאמרתי שאתם מאפשרים לזה לקרות? כן.

אז בוא נרחיב קצת את הנושא. נניח שאתה פוגש מכר ותיק מימי ילדותך. לא ראת אתו 30 שנה. אתם מתרגשים להיפגש, מעלים זיכרונות משותפים, ומכאן, בשלב כזה או אחר, כל אחד מכם פונה לדרכו.

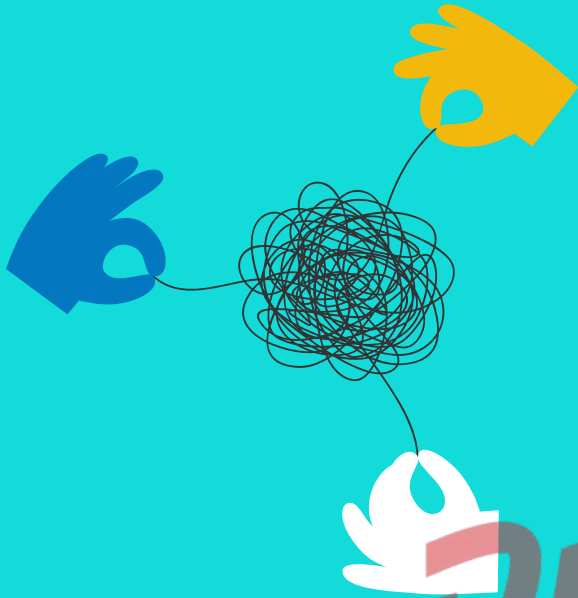
תאר לעצמך שבמקום שהמפגש יסתיים כצפוי, האיש מתחיל להתעניין במה אתה עוסק כיום לפרנסתך, מה רמת השכר שלך ושל רעייתך ואם זה מספיק לכלכלת ביתכם. היית מספק לו את סקרנותו ומשתף אותו באותם פרטים?

ודאי שלא. דברים שהייתי מרגיש שאני לא מעוניין לשתף, לא היו עוברים לאוזניו בשום מצב. ברור לי שגם הייתי יודע לעשות זאת באופן שהוא לא היה נפגע.

אתה יכול לדמיין חבר קרוב יותר שכן היית פותח בפניו את המצב הפיננסי שלכם בבית?

אני חושב שהייתי מסוגל לשתף חבר טוב באמת, כזה שקרוב לליבי מאוד, מהכולל או מהעבודה, אם היה לי צורך ותועלת בכך.

יש דברים אישיים מחייך שלא היית חושף בשום צורה גם באוזניו של אותו חבר קרוב?

קשר עם ההורים הוא קשר חיוני בחייו של האדם. נציאות זו אינה סותרת את חשיבות הגבולות בין מארכת הנישואין ליחסים מול ההורים.

בוודאי. איזו שאלה?

מה שאומר שיש לך סוג של מד פנימי, בינך לבין עצמך, שדרכו אתה בוחן ומחליט אילו חוויות מעולמך האישי אתה עשוי לשתף ואת מי. המד לא כתוב לך בשום מקום, אבל הוא נהיר לך לגמרי.

ואיך כל זה קשור לענייננו?

כשם שבתוכך, כאדם בוגר ומאוזן, מתקיים אותו מד פנימי המשרטט גבולות ברורים וקובע אילו מידע וחוויות אישיות תחשוף בחוץ ולמי, ואילו לעולם לא תספר עליהם לאיש, כך בקרב בני זוג החיים בתוך מערכת יחסים בריאה, יציבה ומשביעת רצון, מתקיים מד פנימי זוגי, כזה היודע לשרטט אילו סיפורים, חוויות ודילמות יזלגו החוצה להורים או לחברים טובים, ואיזו אינפורמציה תישאר ביניהם בכל מצב.

אבל איך אפשר לסרב כאשר אחד מההורים מפעיל מניפולציה של ממש על בני הזוג בכל מיני מצבים?

בדיוק כפי שהיה ברור לך שלא תשתף את החבר הטוב בעניין אישי מדי, יהיה אשר יהיה, כך ברור לאותם בני זוג החיים במערכת מאוזנת אילו דברים נתונים אך ורק לשיקול דעתם ואיזו אינפורמציה לעולם לא תעשה את דרכה להורים, יהיה אשר יהיה.

אבל הם עלולים להיפגע אם לא נשתף, ומדובר בהורים שלנו.

כשעסקנו קודם לכן ביחס לחבר, ידעת לומר שתדע לסרב לשתף אותו, באופן שהוא לא יפגע. לו היה ברור לשניכם שגם מול ההורים יש גבולות ברורים, הייתם יודעים לנהל את המערכת באופן הנכון ביותר.